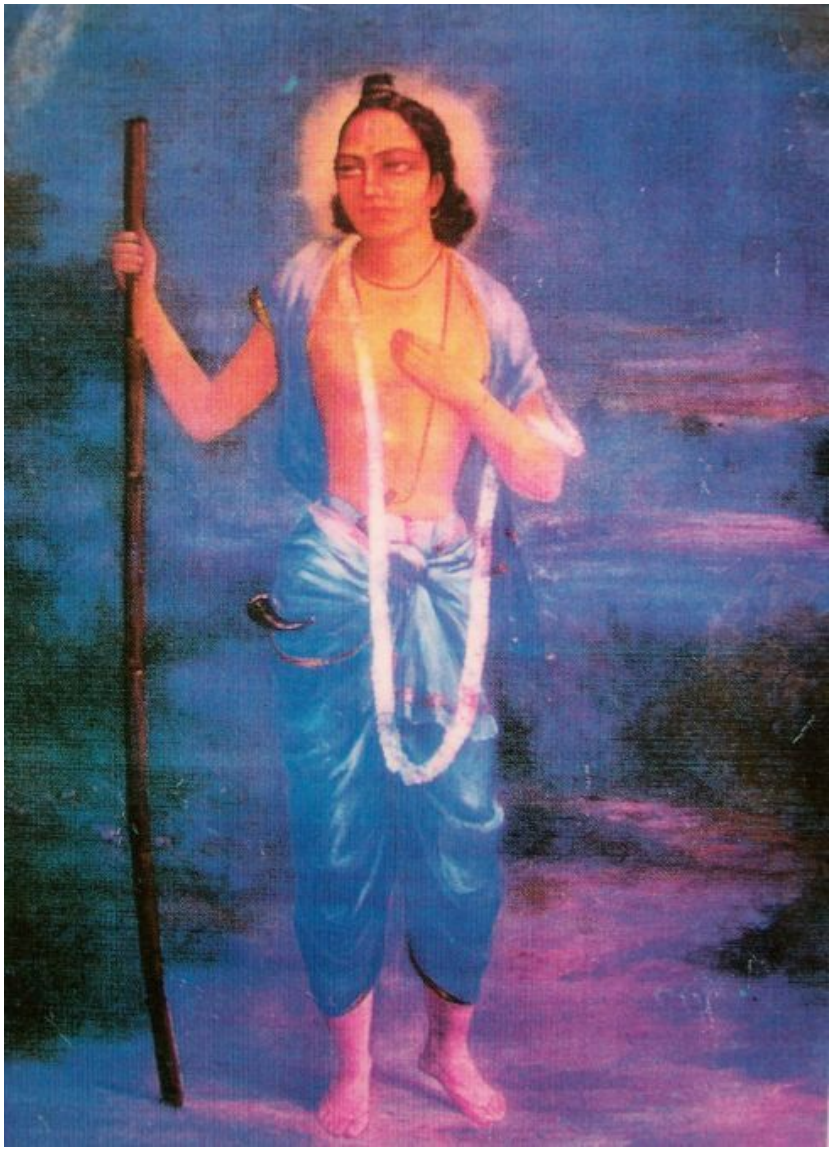

Madhava Smullen, 2011 m. vasario 12 d.

Auditorijai - ypač ISKCON auditorijai, atrodo, patinka juoktis. Ir dažnai, istorija, kai Viešpaties Nitjananda išlaisvino du brolius Džagai ir Madhai, jų girti pasimaivymai, skirti sukelti juoką, yra pateikiami kaip juokingi ISKCON spektakliuose.

Bet jei mes galėtume būti liudytojais šiame tikrame, istoriniame įvykyje, kuris įvyko tik prieš 500 metų, maždaug tuo metu, kai Kristupas Kolumbas atrado Ameriką, mes greičiau susijaudintume iki ašarų, nors ir laimės; bet tik ne juoko.

Nėra jokios kitos istorijos, kuri taip pademonstruotų beribį Nitjanandos Prabhu, kurio apsireiškimo dieną bhaktai visame pasaulyje švęs vasario 16 d., gailestingumą.

Nitjananda Prabhu buvo artimiausias Šri Čaitanjos Mahaprabhu draugas. Šri Čaitanya Mahaprabhu - Gaudiya Vaišnavizmo steigėjas ir Paties Krišnos avataras, kuris skleidė Hare Krišna mantros giedojimą, kaip efektyviausią būdą pasiekti Dievą, XIV-XV a. Vakarų Bengalijoje.

Čaitanja-Bhagavata, kurią parašė Vrindavana Dasa Thakura, pasakoja mums, kad vieną dieną, Šri Čaitanja paprašė Nitjanandos Prabhu ir Haridasos Thakuro, dar vieno didžio bhakto, pasišventusio Švento Vardo giedojimui: "Prašau, eikite nuo durų prie durų, į kiekvienus namus, ir maldaukite visų: ‚Giedok šventą Krišnos vardą, garbink Krišną ir pasiaukojimo tarnystę Jam.‘"

Du bhaktai taip ir padarė, susidurdami su tais, kurie buvo laimingi, juos pamatę ir sutikdavo su jų prašymu, ir tais, kurie manė, jog šie buvo bepročiai ir užtrenkdavo jiems duris.

Galiausiai jie sutiko Džagai ir Madhai, du brolius, kurie gimė garbingų brahmanų šeimoje, tačiau dabar tapo girtuokliais ir niekingais nusikaltėliais. Atrodė, kad nebuvo nuodėmės, kurios jie nebūtų atlikę - šie du nerangūs gyvuliai gėrė alkoholį, žuvo karves, plėšė, degino žmonių namus, ir net žudė brahmanus. Kažkodėl jie sugebėjo išvengti įstatymų, ir leisdavo visą dieną užsiimdami savo nuodėminga veikla.

Kai Nitjananda Prabhu ir Haridasa Thakura sutiko juos, abu girtuokliai slampinėjo gatvėmis, vieną minutę vienas kitą meiliai apsikabindami, o kitą smogdami visa jėga vienas kitam ir koneveikdami vienas kitą nešvankiais žodžiais. Jie visiškai pamiršo savo pradines geras manieras, ir greitai smigo į neišmanymo gelmes, pasirodydami visiškais kvailiais.

Ši scena, kaip būna su automobilių avarijomis, kėlė liūdną susidomėjimą praeiviams; daugybė žmonių susirinko pažiūrėti, nors jie stovėjo atokiau, bijodami, kad grėsmingi broliai neužpultų.

Tačiau Nitjananda Prabhu, prasiskynė kelią priešais minią ir paklausė kažko: "Kas yra šitie du vyrai? Kodėl jie taip elgiasi?"

Žmogaus atsakymas leidžia mums tarsi pro langą pažvelgti į labai realius ir tragiškus Džagai ir Madhai gyvenimus, ištrinti karikatūriškus charakterius, kaip jie kartais vaizduojami, ir parodyti jų liūdną keblią padėtį.

"Gosai, jie yra brahmanai iš labai geros ir aristokratiškos šeimos, o jų tėvai bubo labai kilnūs", Viešpačiui Nitjanandai pasakė žmogus. "Tačiau šie dvi yra juodos avys šeimoje, nuo pat pradžių jie užsiėmė nuodėminga veikla. Galiausiai juos atstūmė jų šeima ir visuomenė, o dabar jie gyvena su kitais girtuokliais. Visi bijo šių dviejų, galvodami, kad gali tapti jų kita auka.

Visi žino, kad šie sugeba bet ką."

Išgirdęs tai, Nitjananda Prabhu nejautė nei pasibjaurėjimo, nei baimės, greičiau didelę užuojautą savo širdyje. Kaip jis galėtų padėti šiems žmonėms? Kaip galėtų juos išgelbėti nuo jų niekingo gyvenimo?

Kaip jis žengė į priekį, susirūpinę piliečiai bandė jį sulaikyti, šaukdami: "Nesiartink prie jų! Mes nuolat bijome šių dviejų, iš kur pas tave tiek drąsos eiti prie jų?"

Nepaisydami jų prašymo, Nitjananda ir Haridasa prisiartino prie dviejų girtuoklių ir tarė: "Giedokite Krišnos vardą ir garbinkite Jį, nes Jis yra aukščiausias visų gyvųjų būtybių tėvas. Dabar jūsų labui Jis nužengė kaip Šri Čaitanja - todėl prašome, palikite savo nuodėmingą veiklą ir atsiduokite Jam."

Abu girtuokliai pakėlė galvas ir krauju pasruvusiomis akimis pažvelgė į pašnekovus. Piktai šaukdami, jie staiga pašoko ant kojų ir nubėgo prie bhaktų trokšdami smurto. Nitjananda Prabhu ir Haridasa Thakuras apsisuko ir nubėgo, sugebėję atsikratyti savo persekiotojų iki prieglobsčio Šrivasos Prabhu namuose, kur Viešpaties Čaitanja aptarinėjo Krišnos sąmonę su savo bhaktais.

Kai Nitjananda jam papasakojo istorija, ir maldavo jį išvaduoti Džagai ir Madhai, Viešpats atsakė: "Jie jau išvaduoti! Tu taip rūpiniesi jų gerove, kad Krišna labai greitai jais pasirūpins."

Kitą vakarą, kai Nitjananda Prabhu grįžo vienas pats į Viešpaties Čaitanjos namus po dar vienos dienos skleidžiant Krišnos vardą, jį sulaikė Džagai ir Madhai. Artindamiesi prie jo, girti, kaip įprasta, jie išlemeno: "Kur tu eini, kaip tau atrodo?"

"Aš einu į Nimai Pandito namus", atsakė jis, naudodamas Šri Čaitanjos vaikišką vardą.

Jie ir toliau užstojo kelią. "Kuo tu vardu?" iššaukiančiai paklausė jie.

"Mano vardas Avadhuta", atsakė Nitjananda, pasakydamas jiems vardą, kuriuo jį dažnas pažinojo ir kuris reiškia šventąjį, pakilusį virš materialių rūpesčių.

Šis vardas suerzino Madhai, kuris pakėlė dantytą sudužusio vyno ąsočio šukę, ir su dideliu įniršiu sviedė ją į Nitjanandą Prabhu. Šukė stipriai atsitrenkė į kaktą, ir jis susmuko ant žemės, laikydamas žaizdą, o kraujas varvėjo pro pirštus.

Madhai pakėlė ranką smogti dar kartą, bet kažkas spragtelėjo Džagai viduje. Pačiupęs savo

brolį už rankos, jis tarė: "Kodėl taip padarei? Šis Avadhuta yra asketas, šventas žmogus, ir jis nieko mums nepadarė."

Per tą laiką, scenoje pasirodė keli žmonės, o kažkas puolė kviesti Viešpatį Čaitanją. Atskubėjęs į įvykio vietą Viešpats pamatė Nitjanandą, kuris nors ir kruvinas, vis dėlto šypsojosi.

Pamatęs savo mylimą Nitjanandą tokioje būsenoje, Šri Čaitanja įsiutęs pašaukė Sudaršana Čakrą, amžinąjį Viešpaties Krišnos ginklą, ir šis degantis, neįmanomai aštrus diskas iš karto pasirodė, apstulbindamas visus savo švytėjimu ir keldamas baimę jų širdyse.

Tačiau Nitjananda Prabhu nuskubėjo prie Čaitanjos ir meldė jį: "Kai Madhai ruošėsi trenkti man, Džagai jį sustabdė. Ir nors aš kraujuoju, nejaučiu jokio skausmo. Prašau pagailėk jų."

Patenkintas Džagai poelgiu, Viešpats Čaitanja iš karto priėjo prie jo ir apkabino, sakydamas: "Tegul Krišna laimina tave. Jūs laimėjai mane apgindamas Nitjanandą. Prašau, prašyk manęs ko panorėjęs. Nuo šiandien lai tu būsi tvirtas tyro pasiaukojimo kelyje, meilės Krišnai nuotaikoje."

Čaitanja Mahaprabhu pasirodė Džagai'ui savo keturių rankų Višnu pavidalu, laikydamas kriauklę, diską, vėzdą ir lotoso žiedą. Liesdamas Viešpaties pėdas, Džagai pajuto, kaip išsilaisvino nuo visų savo nuodėmių, o kai pagalvojo apie Nitjanandos Prabhu meilę netgi tokiam kaip jis, negalėjo sulaikyti ašarų ir pradėjo raudoti.

Tuo tarpu Madhai viduje taip pat prasidėjo lėta transformacija. Puolęs prieš Viešpatį Čaitanja ir lenkdamasis jam, jis maldavo: "Mes abu buvome nusidėjėliai - nusidėdavome tuo pačiu metu ir toje pačioje vietoje. Mano Viešpatie, kodėl tu gailestingas vienam, bet ne kitam? Prašau, būk gailestingas man taip pat, nes nėra nieko kito, kuris galėtų išvaduoti tokį vargšą, kaip aš."

Bet jis pamiršo, kad šalia buvo Nitjananda. "Aš negaliu išvaduoti tavęs, nes tu įskaudinai Nitjanandą Prabhu, mano mylimiausią draugą," atsakė Viešpats Čaitanja.

"Tu praliejai jo kraują, ir tik jis gali tau atleisti."

Madhai tuoj pat puolė prie Viešpaties Nitjanandos pėdų, kuris nuolankiai tarė: "Jei atlikdamas pasiaukojimo tarnystę aš įgijau kažkiek dorybės, tai tegul mano dorybės rezultatai atiteks tau, Madhai."

Tuomet jis pastatė Madhai ant kojų ir tvirtai apkabino jį, akimirksniu išlaisvindamas jį nuo visų nuodėmių ir suteikdamas jam dvasinės stiprybės. Tai tam asmeniui, kuris tiesiog prieš kelias akimirkas sunkiai jį sužeidė.

"Nuo šiol daugiau nedarykit nuodėmingų darbų" - pasakė jiems Viešpats Čaitanja.

"Daugiau niekada, mano Viešpatie" - atsakė jie.

Nuo tada du broliai tapo tyrais bhaktais ir gyvenimą gyveno panirę į tarnystę Krišnai. Šiandien jų palikuonys, garbingi brahmanai, vis dar gyvi, o jų kapai laikomi šventais; juos galima aplankyti Ghosahatoje, viena mylia į pietus nuo Katvos, Vakarų Bengalijoje.

Nors Džagai ir Madhai gali pasirodyti ekstremalūs pavyzdžiai, kurie mažai ką bendro turi su dauguma iš mūsų, jie vis dėlto vykdė žmogžudystes, mes visi tam tikru mastu galime juose pamatyti save. Mums visiems gyvenime yra buvę taip, kad mes nusileidome iki dugno; kai mes buvome didelėje tamsoje; kai mes nebuvome tikrais savimi.

Prieš tapdami bhaktais daugelis ISKCON narių praktikavo kai kurias Džagai ir Madhai blogybes - "Tokių asmenybių veikla jau tapo įprasta praktika", rašo Šrila Prabhupada „Čaitanja Caritamritoje“. "Jau nebėra pasibjaurėtina būti girtuokliu, moterų medžiotoju, mėsėdžiu, vagimi ar sukčiumi, nes šiuos elementus jau įsisavino žmonių visuomenė".

Net būnant bhaktais, mums tenka kovoti įvairiausiais būdais, net jei tik su savo protu, ar su materialia energija, kurios persmelktas šiuolaikinis pasaulis gulasi ant mūsų ir bando mus

sutraiškyti. Mums gali atrodyti, kad mes niekada nepasieksime tyros meilės Dievui, nesavanaudiškumo, tyrų bhaktų tarnystės, kad mums nėra vilties. Bet mes turime žinoti, kad Viešpats Nitjananda yra čia dėl mūsų, ir visada bus dėl mūsų. Jis neteisia mūsų, ir jis mato kad savo esmėje visi myli tik Dievą, tiesiog dabar jų meilė padengta.

Tai primena istoriją apie didįjį X a. karalių Jamunačarją, kuris išgirdęs „Bhagavadgita“ iš savo guru Rama-Mišros ir sujaudintas jos gilios dvasinės žinios, kupinas apgailestavimo sušuko: "Vaje! Visus šiuos metus aš švaisčiau savo gyvenimą, protu ir intelektu pasinėręs vien mintyse apie geismą ir turtus. Kada išauš ta diena, kai aš galėsiu išmesti iš savo širdies šiuos nereikalingus dalykus ir visiškai nukreipti savo protą į lotosines Šri Krišnos pėdas?"

Tačiau jo guru paguodė jį, sakydamas: "Jūsų Didenybe, Jūsų tyras protas visada rymo prie lotosinių Viešpaties pėdų. Tik trumpam laikui jį pačiupo materialūs troškimai, lygiai kaip mažas debesis trumpam užstoja kelią saulės spinduliams. Dabar, kai debesys beveik išsisklaidė, saulė vėl nušvis ir išsklaidys tamsą tavo širdyje. "

Viešpats Nitjananda yra ši saulė. Kaip rašo šventasis Šrila Narottama Dasa Thakuras: "Šri Nitjananda Prabhu yra visų guru esmė. Be jo malonės niekas negali pasiekti Šri Šri Radhos ir Krišnos." Be to, Šrilos Prabhupados guru Šrila Bhaktisidhanta Sarasvati Thakuras rašo savo žurnale „Harmonist“: "Individualias sielas veda Nitjananda. Jos gauna tarnystę Šri Gaurasundarai, t.y. Krišnai, iš jo rankų."

Taigi vasario 16 d., jei mūsų gyvenime dabar tamsus periodas; jei mums reikia draugo, kuris mus mylėtų ir padėtų, kas beatsitiktų; arba jeigu mes tiesiog kovojame su savo protais ir mums reikia stumtelėjimo link Krišnos; melskimės Nitjanandai Prabhu - užuojautos įsikūnijimui.